

L'organització hospitalària

per N. BISHOP HARMAN

del R. Col·legi de Cirurgia del «Vest London Hospital»

(De «The Lancet» - Traducció de M. Cabeza)

EL paper que juguen en una comprensiva organització hospitalària els hospitals generals i els especials, és un tema d'interès creixent. Tant si el problema s'enfoca des del punt de vista nacional com si es considera des del local, la qüestió té una gran importància. Els administradors dels hospitals han de veure necessàriament el problema en tant que reduït al radi de la llur acció, també deuran de vegades estudiar-lo des de més ample punt de fita i encarar-lo amb ell, com han de fer-ho els qui estan obligats a atendre les exigències de radis distints. Les modernes facilitats en les comunicacions han esborrat els límits de centres abans aïllats, fins a l'extrem que són ara molt pocs els hospitals que poden considerar-se com independents de l'organització total.

Abans d'entrar en l'estudi del tema, cal també definir els termes objecte del nostre estudi en relació amb la pràctica actual. Qualsevulla que hagi estat en el passat el sentit que hagin tingut els mots *general* i *especial*, els emprem ara en una estricta i regular significació. Entenem per hospital general el que admet en els seus serveis tota o gairebé tota mena de malalties, en qualsevol edat o sexe, i per especial, el que restringeix els seus serveis a un tipus de malaltia o a un tipus de pacient definit per l'edat o pel sexe. El punt a resoldre és el relatiu avantatge o desavantatge de dits hospitals generals o especials.

Origen dels tipus d'hospitals

Es interessant esguardar enrera per tal de veure l'origen dels diferents tipus d'hospitals. Els primitius hospitals eren gairebé tots del tipus general. Admetien en els seus serveis pacients afectats de qualsevol mena de malaltia que exigís tractament. Els hospitals especials o d'especialitats són en llur majoria d'origen modern. En les primeres decenes del segle dinovè,

coincidint amb els ràpids progressos de la indústria i el creixement de nombroses poblacions urbanes, hi hagué ensems un desenrotllament de la ciència mèdica igualment ràpid. Augmentaren els coneixements i l'habilitat en tractar les malalties generals i alhora progressà també el diagnòstic i l'art de tractar malalties o afeccions limitades a regions especials del cos humà. Els avançaments foren tan ràpids que exigiren un llarg augment en les facilitats clíniques addicionals. A Anglaterra, on l'entusiasme i l'energia emprada en l'acció privada sempre ha il·luminat el camí del progrés i ha obert nous camps d'acció, el procés de l'engrandiment dels serveis hospitalaris seguí el que per nosaltres és el curs natural. Per exemple, emprenedors especialistes de malalties d'ulls obriren clíniques, o dispensaris, com primer se li anomenà, per al tractament de dites malalties. Un o dos doctors associats establiren en petita escala, en alguna casa particular que tingués condicions, una institució que després ha esdevingut un hospital de malalties d'ulls, reconegut. Aquesta és la història de la majoria dels nostres Hospitals oftàlmics, com, per exemple, el Moorfields, a Londres; els hospitals d'Edimburg, Glasgow, Oxford i Maidstone, per no esmentar-ne més que alguns d'ells.

Segons tota aparença, en la iniciativa dels primitius fundadors no hi hagué cap idea de fer hospitals especials, separats o isolats dels generals, o competint amb ells. Com una necessitat que eren, s'establiren en la forma més senzilla. Donar expansió a un hospital existent, era c hauria pogut ésser difícil. Fer quelcom nou fàcil, i els nous establiments eren una prompta excitació als sentiments dels filàntrops. Aquesta norma de conducta ens explica alguns fets que avui semblen extraordinàriament anòmals. Així a Charing Cross, a Londres, hi ha un gran hospital general amb el seu servei d'ulls, i